

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА СРЕЩА

chitanka.info

Имаше нещо много познато в лицето ѝ. Дали беше в капризната извивка на устните, или нежните контури на шията и ухото, в стомаха му сякаш пърхаха стадо пеперуди.

Беше застанала в профил към него, не отделяше поглед от книгата в ръцете си. Иван не виждаше нищо повече, а му се искаше да я доближи и заговори, да разбере от къде му е позната. Виждаше я всяка сутрин през последната седмица, качваше се с него сутрин във влака. Вечер не я срещаше, но и той се прибираше много късно, тя по това време сигурно си беше в къщи. Дали живееше сама? Опита се да види пръстените на ръцете ѝ — имаше подобни на халки и на двата безименни пръста, така че нямаше никакъв шанс да разбере дали беше омъжена.

Иначе беше хубава, слабичка и нисичка, любимият му тип жени. Дългата ѝ кестенява коса обикновено бе пусната по раменете ѝ, но една сутрин успя да види част от татуировка на лявото и рамо. Приличаше на лапа с нокти.

Изведнъж му просветна: Лили! Бившето му гадже, преди да тръгне с бившата си жена. Всъщност, бяха скъсали заради нея. Ако само можеше да види цялата татуировка... Лили си я беше направила преди да се запознаят — представляваше дракон в полет. Беше я попитал един ден защо и е такава мъжка татуировка, а тя се беше засмяла: „Дракон съм, затова“

Дракон не беше, ама луда глава — да. Беше първият мъж в живота ѝ, макар че не би го повярвал, ако не бе видял кръвта и не бе усетил болката ѝ. Такива неща вършеше, че понякога чак него успяваше да смае.

Въздъхна. Ако беше знаел тогава как ще се подреди животът му... Беше я зарязал заради Соня, после нямаше мърдане, след като се роди първата им дъщеря. Замина за Испания, за да издържа семейството. После се обади на Соня — близки му бяха казали, че си развява байрака, а такива неща не оставаха скрити в малкия провинциален град. Каза ѝ „Идваш тук да сме семейство или не искам да те знам повече.“

Тя беше дошла, издържа два месеца и си замина. Прати му документите за развод, а шест месеца след това се роди втората им дъщеря. Дори не беше сигурен негова ли е, но плащаше издръжката безропотно. От тогава не се бе задържал с никоя. Свестните бяха с

мъже, а другите... За чужденки пък не можеше и да си помисли. За испанки — съвсем, бариерата между тях беше по-висока от Берлинската стена.

Обичайната практика беше да се сключи „договор“ Мъжът да плаща наема, да „пази“ и намира работа на въпросната жена, а тя — да му пере и готви. И секса естествено. А на него му беше писнало от такива неща. Беше осъзнал, че като е с някоя такава, „договорена“, се чувства още по-самотен. Искаше нещо по-... човешко, топлина и нежност.

Иначе, ако го питаха, не се прибираще в България за нищо на света. Добри пари взимаше, освен издръжката на хлапетата и неговите разноски, беше спестил и за кола. Вярно, втора ръка, ама БМВ, къде ти в България щеше да има такава! Занаят беше хванал покрай годините, прекарани по строежите, и да свършеше работата в тая фирма, винаги можеше да си намери другаде... За толкова време беше създал солидни връзки — къде с пиене, къде с услуги, но имаше много хора, на които можеше да се обади, ако захъса. А в България щеше да живее с родителите си, да бачка лятото по морето и едвам да му стигат да плаща на Соня.

Сети се за Лили отново. Ако само беше знаел, никога нямаше да я остави. Не и заради парцал като Соня.

Започна да чака с нетърпение сутрините, в които пътуваха заедно. Дори намираще начини да е близо до нея — през няколко души, сутрин тълпата беше толкова плътна, че нямаше как да го забележи. А той използваше всеки миг, за да изучава лицето и фигурата ѝ, меките почти несъзнателни жестове, усмивката, която понякога пробягваше по устните ѝ. След четири години, в които си мислеше, че сърцето му се е вкаменило, тепърва откриваше, че не е така.

Искаше да я заговори, но първо трябваше да се убеди, че е неговата Лили. Кое то беше слабата точка в плана, ако татуировката ѝ беше, както той си я спомняше, не вървеше да иде да ѝ каже „Искам да ти видя татуировката“. Най-много да викнеше полиция.

Не можеше да вземе решение няколко дни, не му се искаше да попадне в някоя идиотска ситуация, че и проблеми да има. И една сутрин провидението му се усмихна — видя я с книга! На български.

Значи беше българка, с татуировка на същото място, на което и неговата Лили. Това наклони везните и той реши, че ще я заговори при първия удобен момент... което сутрин нямаше как да се случи. Влакът, който и двамата хващаха, беше претъпкан и нямаше начин да се добере „случайно“ до нея, какво оставаше да завърже небрежен разговор.

Когато от уредбата обявиха следващата спирка, видя, че тя се готви за слизане и се метна към вратата. Изломоти някакви извинения на хората, чиито крака настъпи.

Слезе от първата врата на вагона и се обърна да я изчака. Тя слезе от втората последна. Тръгна към него и когато вдигна поглед, очите ѝ засияха. Ами да, гледаше си направо влюбено! Сърцето му се качи в гърлото и отвори уста да каже здравей, само че от гърлото му не излезе нито звук. Вместо това чу зад гърба си:

— Лили!

Тя мина покрай него, оставяйки след себе си лек дъх на парфюм и се метна на врата на някакъв тип, който държеше цветя в едната си ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.